

Buồn Vui

Đời Vận Tải.

Vận Tải Võ Thanh Sang

Cùng là lính Mũ Xanh, anh cầm súng, còn tôi tay ôm chặt lấy “vô lăng” đưa anh ra tiền tuyến đối diện với quân thù, đầy hiểm nguy gian khổ từ vùng đầm lầy Năm Căn – Cái Nước ở cuối mĩ miền Cà Mau đến tận địa đầu giới tuyến Gio Linh, Triệu Phong – Quảng Trị. Tôi đọc từ những cuốn đặc san Sóng Thần đầu tiên với những bài viết kể về các trận đánh, mới thấy được sự gian khổ, chết chóc, thương tật của các chiến sĩ Mũ Xanh vô cùng to lớn, dù cùng màu áo nhưng thấy sự đóng góp của mình cho Binh Chủng chẳng là gì cả so với các anh cầm súng, dù rằng cầm “vô lăng” cũng có rất nhiều “nguy hiểm” và những kỷ niệm buồn vui trong binh nghiệp. Tôi định kể ra cho các anh nghe, nhưng lại e ngại. Nhưng nếu không kể thì tự cảm thấy như mình còn nợ các anh rất nhiều, nợ với những người đã mất, nợ vợ con tử sĩ, nợ các anh em TPB đã hy sinh một phần thân thể để bảo vệ giải giang sơn tự do, nhưng vì hoàn cảnh nghiệt ngã đã không làm tròn được sứ mạng, hiện anh em TPB phải sống với tấm thân tàn tạ ở ngay chính quê hương mình. Còn chúng tôi, tuy sống nhờ ở đậu xứ người mà vẫn được “hậu đãi”.

Tôi đã, đang nợ các anh, dù các anh không đòi, nhưng nợ thì phải trả, trả bằng vật chất trong khả năng thì không khó. Theo như lời kêu gọi của Tổng Hội đóng góp cho quỹ TPB

mỗi năm 1 lần với tổng số \$ chỉ bằng 10 tô phở nên không khó, “đường đi không khó vì số tiền nhỏ, mà khó là vì lòng người.. hay quên”.

Tôi hay quên lắm, nhưng nhờ “nhà tôi” hay nhắc nhở (nhớ chứ không phải nhờ) nên cũng không bê trễ được. Nhưng trả nợ chữ nghĩa cho ST/TQLC sao mà khó thế! Tôi đã thử viết từ lâu lắm rồi, viết rồi xóa, xóa rồi viết, sau cùng trốn biệt. Năm nay 2018 Sài Gòn kêu gọi quá và nhất là ông già Cần Thơ, gặp tôi bất cứ nơi nào cũng hỏi: “Bài viết đâu, sao hứa mà không thấy trả... bài?”.

Trời đất! Sứ đâu mà trả...? Tôi mà dám hứa viết bài ư? Có là gan cóc tía cũng không dám, nhưng ông Cần Thơ nầy giỏi Domino lắm đây, chơi lối triệt buộc. Người ngoài đã không thương, mà thêm “bà hậu cần” nhà tôi cũng bảo: “Cung kiệt đi”. Cung kính không bằng tuân lệnh: “lệnh bà”, thôi thì viết, nếu quý vị đọc thấy chữ nghĩa lủng củng thì cứ ông Cần Thơ mà trách. Viết để chỉ hồi tưởng lại những ngày thương nhớ đời quân ngũ, nhớ thương đồng đội đã khuất, nhớ thương đồng đội “thương tật” để mà nhắc nhở bốn phận đối với TPB mà thôi.

Đây là những sự việc kể lại sau hơn 42 năm, thời gian sẽ không thứ tự, nếu có vị nào vô tình đọc được mà không bằng lòng xin cho hai chữ “tha thứ”

Thuở trời đất nổi cơn gió bụi, giặc phương

(H: chụp năm 1969 tại sân cờ TĐ. L-R: Th/Úy Sang, Th/Úy Lộc, Đ/Úy Khánh, Đ/Úy Hạnh, (cả 2 ông đã mất) Th/Úy Thuộc, Tr/Úy Tùng, Đ/Úy Kích, Th/Úy Kỳ, đã mất).

Bắc nặn ra cái gọi là “Giải Phóng Miền Nam” làm “phông giá...” thanh niên Miền Nam, khiến họ phải nhập ngũ tòng quân. Năm 1967, tôi nhập Khóa 26 Thủ Đức, suốt năm canh “thức đủ” học hành. Sau giai đoạn một rành rẽ về căn bản quân sự tại đội Tăng Nhơn Phú, sang giai đoạn hai tôi được tuyển chọn học ngành Quân Vận tại quân trường Quang Trung nắng cháy hai mùa.

Sau khi mãn khóa học, biết thế nào là vui lái an toàn, yêu nghề ôm “vô lăng” như ôm người tình, đến ngày chọn đơn vị, nhìn lên bảng phân phối được lập thành từng nhóm, thấy có một chỗ về Đại Đội Vận Tải TQLC là tôi mê liến. Bốn chữ TQLC sao thấy thương, thấy mê chi lạ. Mấy cô xóm tôi có những người anh, người tình, lính trong trang phục rằn ri đầy kiêu hùng của binh chủng tổng trừ bị khiến tôi mê theo, bụng bảo dạ: “Tại sao không nắm lấy cơ hội này?”

Nhưng khổ nỗi vị trí TQLC này lại không thuộc nhóm của tôi được chọn, mà dẫu có nằm đúng nhóm thì chưa chắc gì đã tới phiên tôi được chọn, nghe quanh tôi, nhiều tiếng xì-xào: “Tao chọn TQLC”. Mỗi lần nghe như thế là tôi lo bị xí chỗ. Xoay qua lại tìm xem có ai ở trong nhóm này để nuôi hy vọng, biết được

một bạn quê Đà Nẵng trong nhóm có một chỗ TQLC, còn nhóm tôi có một chỗ Đà Nẵng, thế là tôi thương lượng, “hy vọng đã vươn lên trong lòng anh trong lòng tôi”, tôi rí tai nó:

-Mày chọn TQLC, tao chọn Đà Nẵng rồi hoán chuyển.

Nó cứ lo hỏi đi hỏi lại:

-Có chắc không, chứ tao mà về TQLC thì mẹ già tao lo lắm.

-Chắc chắn, hứa danh dự, mày không thấy tên tao đứng đầu nhóm hay sao?

Tôi chọn Đà Nẵng, thằng bạn chọn TQLC, thế là tôi có duyên với TQLC. Sau khi mãn khóa, tôi về trình diện

Đại Đội Vận Tải (ĐĐVT) ở trại Nguyễn Văn Nho, Thị Nghè.

Thời gian này ĐĐVT còn trực thuộc TĐYT/TQLC, TĐT là Th/Tá Nguyễn Văn Phẩm, ĐĐT/ĐĐTV là Đ/Úy Thăng, ĐĐP là Tr/Úy Đường.

Khóa 26 với cái tên “Bắc Tiến” nên khi mãn khóa không được đi phép, vì lúc đó là vào dịp Tết Mậu Thân 1968, tình hình khá sôi động, không trình diện BTL, không được tham dự khóa căn bản TQLC ở Rừng Cấm, nhưng tôi được Tr/Úy Đường cho 4 ngày phép. Khi về thăm gia đình, má tôi biết tôi chọn về TQLC, bả la quá trời:

-Bộ hết lính rồi sao mà con đi lựa chi lính dữ dằn vậy?

Tội nghiệp các bà mẹ Việt Nam lúc nào cũng nghĩ tới sự an nguy cho con của mình dù rằng chúng đã lớn, nhưng dưới mắt các bà mẹ, đàn con lúc nào cũng nhỏ dại. Nếu các bà mẹ còn bị nghe danh ngôn: “TQLC sống hùng sống mạnh nhưng không sống lâu” thì hẳn các bà mẹ sẽ vỡ tung cái đầu. Bà có biết đâu con bà đã đạt được mộng ước: “TQLC phong sương, đi khắp bốn vùng chiến thuật”.

Khi được chỉ huy trung đội, tôi mới thấy không đơn giản như mình nghĩ. Vì là sĩ quan

“sửa” mới ra trường, uy tín chỉ huy chưa có, kỹ thuật chuyên môn chưa rành, còn hạ sĩ quan, binh sĩ tuổi thì lớn, đời quân ngũ thì dày dặn hơn, nên đôi khi họ không thi hành lệnh khuyển tôi lúng túng khi chỉ huy. Có một lần dẫn Trung Đội lên Trung Tâm Huấn Luyện Rừng Cấm tập tác xạ, có hai ông hạ sĩ cãi nhau, rồi xách súng đòi bắn nhau, chẳng nghe lệnh gì cả. Rồi những lúc thanh tra kỹ thuật quân xa họ lại qua mặt, thật sự họ đã làm khổ cho “sĩ quan trẻ” mới ra trường. Những lần gặp rắc rối ở đơn vị, tôi hay than với mẹ, thậm chí có lúc nghĩ muốn bỏ cuộc..., nhưng lúc nào bà cũng an ủi, khuyên nhủ, khuyến khích tinh thần... Sau một thời gian chấn chỉnh, nghiệm được một điều là phải tỏ ra “bụi đời”, rành 4 ngón ăn chơi thì mới “cầm lái” được những “ông tài xế”.

Một lần tổ chức tất niên Đ/Úy Đường giới hạn mỗi người 2 chai bia Quân Tiếp Vụ, nhưng làm sao đủ, anh em than phiền, kêu gào, tôi nổi máu “anh hùng ma-niquen” đem chiếc xe Lambretta ra tiệm cầm đồ trước cổng trại lấy 3000 đồng mua bia cho anh em uống xả láng. Đúng là kinh nghiệm phải mua bằng tiền, chơi thì như thế để tạo tiền đề khi làm việc thì đâu phải ra đó. Có lẽ nhờ những cái “bạt mạng” như thế mà về sau việc chỉ huy trở nên dễ dàng, chàng nào “bê bối” thì Đ/Úy Đường thường giao cho tôi. Vài kỷ niệm kể lại cho vui, nếu vị nào không bằng lòng xin tha lỗi.

Với Thiếu Tá Nguyễn Xuân Phúc:

Đã được nghe danh “Robert Lửa” từ trước, nên khi ông về chỉ huy Tiểu Đoàn, tôi có chút e dè, né tránh. Nhưng khổ nỗi ông ở trên lầu, “trên đầu..tôi”, tôi ở tầng dưới, “dưới chân.. ông” trong khu cư xá sĩ quan độc thân, nên khi ra vào thường hay chạm mặt và từ đó tôi không còn e dè, mà khám phá ra cái hõn danh “Robert Lửa” của ông thật đáng mến đáng trọng. Trong công việc, ông hành xử rất đúng đầu vào đó. Vì là cấp chỉ huy tác chiến, nên khi bị thương, phải về đơn vị kỹ thuật ở hậu phương, dấu chữ

(Hình: Tháng 11/69 trước BCH/SĐ3/TQLC/HK ở Okinawa. L-R Th/Úy Kỳ, Th/Ú Sang)

“thọ” khá to, nhưng lại có vẻ như không thích hợp với ông, như “mãnh hổ bị nhốt trong cũi sắt”. Những khi có tiệc tùng, ông luôn để anh em vui chơi thoải mái. Tửu lượng và cách cư xử của ông thấy đúng bậc thầy. Ít khi thấy ông nhảy nhót với ai mà lại nhảy với rượu. Chai rượu cầm tay, ông nhảy một mình, vừa nhảy vừa hát theo điệu dân ca Quan Họ Bắc Ninh bản “Trèo Lên Quan Dốc” với lời ông tự chế ra:

- Trèo ư ư là trèo lên, trèo lên cây khế tôi thấy anh chàng mặc quần để để, thấy tôi, chàng lấy tay bịt b... , hai tay bịt b... Trèo lên cây mít, tôi thấy cô nàng mặc quần thùng đít, thấy tôi, tôi thấy nàng lấy tay bịt... hai tay bịt...

Ông ngưng ngay chữ “bịt” rồi ông đưa chai rượu lên bịt miệng, ngửa cổ ông “tu” một phát khiến mọi người xung quanh cùng thuộc cấp của Ông cười thoải mái, cười sảng khoái. Nghệ thuật hài hước của ông thật cao, tục mà thanh, thanh mà tục, đáng phục.

Một lần ông đề cử tôi đi Mỹ học khóa SQ căn bản TQLC/HK về Vận Tải, để chuẩn bị cho chuyển đi, đơn vị cho tôi nghỉ 2 tháng để học

Thủy Quân Lục Chiến

Anh Văn ở bên Hải Quân, nhưng vì quá ham chơi, nên cuối khóa thi rớt. Sau đó lại được đề cử tham dự khóa OJT một tháng với Đ3/TQLC/HK ở Okinawa (có Th/Ủy Kỳ cựu người nhái đi cùng), khóa này thì không gì trở ngại vì đâu có cần nhiều chữ nghĩa.

Vui Buồn Lúc Chuyển Quân Các Tiểu Đoàn Tiểu Đoàn 1 – Quái Đểu.

Chuyển hoán chuyển quân giữa TĐ1 và TĐ2.

Từ sáng sớm tinh mơ đoàn xe đã vượt đoạn đường dài đưa TĐ2 rời hậu cứ ở Thủ đức đến cầu Cái Răng (Cần Thơ) nơi đóng quân của TĐ1. Khi đoàn xe đến nơi, trời đã xế chiều. Sau khi TĐ2 xuống quân, tôi đến trình diện TĐ1 giao xe và cho biết còn thiếu 2 chiếc vì chở đồ nặng của ĐĐCH/TĐ2 sẽ giao sau khi xuống hàng xong.

TĐ2 hứa là sẽ giao trong đêm, TĐ1 đồng ý và sẽ giao trực tiếp với nhau.

Lệnh TĐ1 cho biết là sẽ di chuyển sáng sớm hôm sau với chuyến phà sớm nhất, việc nhận lệnh và sắp xếp đoàn xe coi như xong.

Sáng sớm ngày hôm sau khi tất cả đã lên xe chuẩn bị di chuyển, khi kiểm điểm lại thấy thiếu 2 xe, vì TĐ2 đã không trả xe đúng theo lời giao hẹn! TĐ1 ra lệnh đoàn xe chuyển bánh khi chưa có lệnh của trưởng đoàn xe là tôi. Tôi không đồng ý, nhưng Đ/Ủy Trưởng B3/TĐ1 nhất định cho xe chạy về Saigon ngay.

Dù biết rằng sau những tháng ngày hành quân, ai mà không muốn mau chóng rời vùng để về hậu cứ, để thấy doanh trại và Cọp thấy “nhà tôi”, nhưng tôi không thể cho đoàn xe đi chuyển khi còn thiếu 2 xe. Hai bên dằng co, không ai chịu nhường ai, ông TB3 nổi nóng làm dữ, tôi xin gặp hai vị Tiểu Đoàn Trưởng để trình bày sự việc, Th/Tá Robert Lửa ra lệnh B4/TĐ2 xuống hàng ngay để trả xe, còn Tango thì cho lệnh B3 chờ để nhận đủ xe. Mọi việc ổn thỏa trong vui vẻ.

Thế mới biết lấy tình mà cư xử thì mọi việc sẽ xong.

Đối với Quái Đểu, tôi có khá nhiều những chuyến công tác, những lần đến hậu cứ để đưa Tiểu Đoàn đến vùng hành quân, mỗi khi đoàn lên đường, thân nhân, vợ con đứng hai bên đường vẫy tay tiễn đưa người thân vào vùng lửa đạn với ánh mắt đầy âu lo.

Ngược lại, những khi đưa đoàn quân trở về hậu cứ, sau những tháng ngày gian khổ, đối đầu với kẻ thù thì những ánh mắt từ hai bên đường nhìn lên xe, tìm kiếm, đến khi thoáng thấy được “anh” thì nụ cười rạng rỡ hiện lên nét mặt chị, chị vội vẫy-vẫy tay rồi chạy về tổ ấm để chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ ăn mừng trùng phùng. Còn những chị khi chưa thấy được người mà mình ngóng đợi thì nỗi âu lo tràn đầy khóe mắt. Xúc động không thể chịu đựng được là những vành khăn tang mới, những tiếng nấc nghẹn khi đồng đội của anh đã trở về mà anh nằm lại nơi rừng sâu núi thẳm. Đó là những giây phút tôi sợ hãi nhất, sợ phải chứng kiến nhất.

Buồn vui đời Vận Tải là như vậy: “Vì anh là lính áo rằn, ra đi nào biết mấy trăng mới về”!

Tiểu Đoàn 2 – Trâu Diên.

Đối với Trâu Diên hẳn là có duyên nên được nhiều dịp công tác ứng trực, cũng như chuyển quân nên kỷ niệm thì nhiều lắm. Khi mang đoàn xe đến đón các Trâu về hậu cứ, Trại Lê Hằng Minh thì Đ/Ủy T. bắt tay niềm nở, rút thuốc 555, quẹt zippo mời mời tận môi, nhưng khi tôi mang đoàn xe đến hậu cứ ứng chiến, Đ/Ủy T. liền phán:

-Gặp mặt mấy là không vui.

Miệng nhà quan có gang có thép làm tôi nhớ tới sự tích cái lưỡi lợn, lưỡi heo.

Ông phú hộ sai đầy tớ mổ lợn rồi đem cho ông món ngon nhất, đầy tớ mang cho ông cái lưỡi lợn.

Lần sau ông bảo mang cho ông món dở nhất, nó vẫn mang cái lưỡi cho ông.

À thì ngon dở tùy theo hoàn cảnh, cùng đoàn xe đưa đón, lúc thì tiếp đãi vui vẻ nồng

hậu lúc thì bị chửi te tua: “Tao không muốn trông thấy mặt thằng Vận Tải”!

Cũng là miếng thịt heo, ở hải ngoại chúng ta than: “eo ôi mỡ quá, ngán tận cổ” nhưng anh em TPB ta ở VN đang khổ thì thèm miếng thịt mỡ.

Cảnh vui buồn lộ trên mặt hay qua lời nói mà chúng tôi thường bị, được đón nhận tùy theo hoàn cảnh khi hướng dẫn đoàn xe đến trình diện để đưa Tiểu Đoàn ra vùng hành quân hay khi đón về để dưỡng quân.

Trong thời gian ứng chiến tại chỗ, chờ lên đường hành quân trong vòng 30 phút, thì làm gì trong lúc rảnh rỗi cho bớt căng thẳng và cũng là biện pháp giữ chân lính?

Nếu là tu sĩ thì đọc kinh cầu nguyện trước giờ lên đường, còn binh sĩ không được phép “tu”, say xỉn thì làm sao bóp cò, trò chơi thanh cao nhất, rẻ tiền nhất vẫn là “coi chỉ tay” với Robert Lửa, Hà Nội, Trí “Nỡ”, Tây Đô, Nghĩa “Mù”, Tiền Giang, Vận Tải. Cô Tô và một số nữa thì “ứng chiến” bên ngoài, “thắng thua” gì thì tất cả lại kéo nhau đi ăn sáng chợ Thủ Đức, trưa chiều thì quán 3 số 2. Cọp nào đã từng ghé quán 3 số 2, tức 222, thì khó mà quên được cái quán “lĩnh đen” của cô chủ quán bị thủng ở mông lỗ nhỏ bằng cái đầu đũa khiến quân ta giấu tưởng tượng nên “nhức đầu”. Nhức đầu thì lại phải kê thêm chai “dầu gió xanh”. Đó là nghệ thuật bán đồ...ăn của cô chủ quán 222 và cái thú ngắm tranh “thủy mặc” mờ ảo của Trâu thật là thanh cao. Ngày xưa cụ Tú Xương cũng bị vướng vòng tứ đổ tường, nhưng thà cụ bỏ rượu, bỏ trà chứ không thể bỏ qua cái thú thứ ba của quá 3 số 222.. Có lẽ đây cũng là dịp tức cảnh sinh tình mà Robert Lửa sáng tác bản nhạc dân ca Quan Họ Bắc Ninh theo âm điệu: “Trèo Lên Quan Đốc...”

-“Trèo lên cây mít, tôi thấy cô nàng mặc quần thủng...”

Chuyện “cục xà bông”

Cũng một lần ứng chiến hành quân, anh em rủ nhau coi chỉ tay để đi ăn bún nem của người

tình Tây Đô ở nhà lồng chợ Thủ Đức, thì thầy “Hai Tự” đi đến, anh em sợ bị thấy rầy, bèn dấu con xì bích, đâm cơ vào túi quần, thấy thế thầy bảo:

-Cứ tự nhiên giết thì giờ cho thoải mái để chuẩn bị giết...giặc. À mà các em cho “Goa” làm một cặp (làm cái).

Lần đầu, bài của thầy cù lủ tàng tàng nên chung cả làng.

Lần thứ hai, bài thầy vẫn xấu, ba phé ba nơi, đi xe đạp! Cả làng thẳng. Tiếng lao xao đòi tiền. Thầy lặn lưng quần lấy cục xà bông ra đập cái kịch xuống mặt bàn: “Tiền đâu mà chung, anh đi tắm nên không mang \$ theo”!

Tôi nghe tiếng ai quen quen:

-Được, tụi em lấy pha xà bông pha nước uống*, còn thầy đi tắm chay, không cần xà bông, không cần thay quần.

(* mấy xếp AN khi điều tra, thường chơi cha là cho nghi can uống nước xà bông)

Tiểu Đoàn 4/TQLC – Kinh Ngự .

“Mưu sự tại Kinh Ngự, thành sự tại Quân Đoàn”.

Trong một chuyến chuyển quân, đưa TĐ4/TQLC đến Châu Đốc để xuống tàu qua hành quân bên Miên, khi đoàn xe đến phà Cần Thơ thì trời đã hoàng hôn. Thông thường mỗi khi có đoàn xe chuyển quân qua phà thì được dành ưu tiên số 1, tất cả mọi xe khác đều phải nhường. Khi tôi đã chuyển qua được một đại đội thì trời đã nhá nhem tối, có lẽ vì sợ bị VC phục kích khi di chuyển đêm, phần chính vì thấy anh em khá mệt mỗi khi di chuyển đường dài, nên “Bố Kinh” ra lệnh cho tôi: “Không cần gấp rút, cứ nhẩn nha”.., nên mãi đến khoảng 10 giờ đêm, tất cả TĐ mới qua sông đầy đủ. Ông liên lạc QĐ xin cho TĐ ngủ lại đêm ở Cần Thơ rồi sáng mai đi, nhưng lệnh QĐ là phải đi Châu Đốc ngay, không cần biết giờ giấc, thế là lần đầu tiên tôi hướng dẫn đoàn xe dạ hành.

Đoàn quân bắt đầu rời thành phố vào khoảng nửa đêm, lệnh ban ra tất cả trong tư

Thủy Quân Lục Chiến

thể tác chiến, riêng tài xế phải thật tinh táo, không được ngủ gục, tránh tai nạn xảy ra, không được mở đèn sáng, chỉ xử dụng đèn mắt mèo. Tôi lên chạy đầu hướng dẫn đoàn xe, cũng may đến tờ mờ sáng đoàn xe đến nơi an toàn không có điều gì đáng tiếc xảy ra. Đó cũng là kỷ niệm một chuyến dạ hành.

Vì thương lính dưới quyền, muốn cho anh em được một chút thoải mái, vui chơi, cà phê cà pháo ở thành phố trước khi xông pha vào trận địa đầy hiểm nguy, nhưng “mưu sự tại Kinh Ngự Võ Kinh, thành sự tại Quân Đoàn”.

Cũng với Kinh Ngự, một lần đón TĐ từ vùng hành quân về hậu cứ ở Vũng Tàu, khi đoàn quân vừa vào đến thị xã, đã thấy hai bên đường dân chúng thật đông cùng cờ xí, biểu ngữ, tiếng kèn trống thật rôm rã, thì ra chánh quyền địa phương tổ chức chào đón đoàn quân trở về hậu cứ sau bao ngày hành quân gian khổ. Điều đó đã nói lên được tình quân dân cá nước, sự ưu ái quan tâm của dân chúng đối với quân đội, an ủi được phần nào đối với anh em TQLC mà vô tình tôi cũng được hưởng ké niềm vinh dự đó.

Tiểu Đoàn 6- Thần Ưng.

Một lần đoàn xe ứng chiến hành quân cho TĐ6 ở Rừng Cấm, nhiệm vụ chở TĐ đến bất cứ nơi nào, giờ nào khi có lệnh. Vào một buổi trưa khi đang nằm nghỉ, có ông Đ/Ủy đến ra lệnh bảo lấy 4 xe đi làm tạp dịch chở đất đá, tôi không đồng ý, vì nhiệm vụ của đoàn xe là để sẵn sàng chở quân khi cần chứ không làm những việc linh tinh, trừ khi có lệnh đặc biệt của P4/SĐ, thế rồi ông ấy to tiếng, gặng hỏi: “Ông là ai, sao không chào tôi, không cấp xe?”, tôi trả lời:

-Trình Đ/Ủy, tôi là Th/Ủy Vận Tải, trưởng đoàn xe, vì đoàn xe ứng trực hành quân chứ không phải là xe biệt phái cho TĐ xử dụng tùy ý”.

Ông ấy lăm bằm giận dữ, chửi thề rồi bỏ đi. Thật ra tôi có thể du di được nhưng vì ông quá hách, nên tôi đành làm đúng nguyên tắc, và

xin lỗi “Đồ Sơn Nhỏ”.

Ở TĐ6, tôi còn có những người bạn đồng khóa như Đức (cowboy), Công, Tâm, Tuấn, sau một khóa thì có Tài, Bắc và một số anh em các khóa sau nữa như Sanh, Hai (say) v.v.. Chúng tôi thường cùng nhau vui chơi mỗi khi về hậu cứ hay lúc đoàn xe ứng trực chờ đưa TĐ ra vùng hành quân. Nhớ một lần TĐ tổ chức tiệc khao quân, đang lúc vui chơi thì Bắc hỏi mượn xe ra chợ Thủ Đức, tôi nói để kêu tài xế đưa đi, nhưng Bắc bảo vì chuyện riêng tư, muốn đi một mình chút xíu thôi, về liền, có bằng lái xe mà, đừng lo. Tôi đưa chìa khóa cho hắn. Nào ngờ chuyện rắc rối xảy ra, vì khi có xe, Hiếu (Viễn Thám) cùng một số anh em hơn 10 người chất lên xe jeep trên đường ra chợ, queo cua thế nào không biết, xe bị lật, may mà không có ai mất mạng hoặc bị thương nặng.

Nhìn chiếc xe bẹp dí thảm thương, trong bụng tôi đầy lo lắng, vì cũng sắp đến giờ ĐĐT lên thăm đoàn xe (thời gian này Đ/Ủy Đường là ĐĐT). Khi ông đến hỏi xe đâu, tôi đành nói láo rằng cho xe đi rửa, may mà ông tin không vặn hỏi thêm. Sau khi ông về, tôi liền đi đến các đơn vị bạn quen biết xin thay thế, sửa chữa những cơ phận hư hỏng.

Cũng với TĐ6, tôi còn một vài kỷ niệm “duyên nợ” với cá nhân, đó là những chuyến chuyển công tác mà vui buồn trong quá khứ còn lưu lại mãi đến hiện tại. Nếu có dịp sẽ kể lại, nay thì bài viết đã dài, lại lúng cạ lúng cụng cũng khiến ông CT bào: “Đủ rồi”.

Đời tôi tuy xuất thân từ Quân Vận nhưng đã gắn liền với TQLC, một ngày là TQLC, một đời là TQLC, còn tôi suốt thời gian quân ngũ đều phục vụ dưới cờ TQLC, đã cùng các tiểu đoàn tác chiến, từ 1 tới 9, “rong ruổi” đường dài hành quân. Vui sau cái vui của các anh, buồn sau cái buồn của các anh, chúng ta cùng là anh em ruột thịt một nhà: “Đoàn Binh Ta TQLC”!.

Vận Tải Võ Thanh Sang